

ПОЛИЧБИ

Женевив Грим видя първото ято врани в сърцето на Рим.

В началото враните се бяха появявали една по една. Грачеха като фон на сутрешните ѝ разходки до сладкарницата, която се беше превърнала в любимото ѝ място за закуска. Тарталетите им с мармалад – едно от нещата, които щяха силно да ѝ липсват, когато напуснеше Рим, за да се впусне в неизвестността пред нея.

Всяка сутрин през последната седмица беше опаковала и разопаковала куфарите си с тревогата, че може би избира не тези рокли, които трябва, или че забравя любимия си парфюм – или което и да е от другите неща, които според нея можеха да направят най-доброто първо впечатление. През следобедите изследваше града и се опитваше да посети всички важни забележителности за няколко дни, така че сестра ѝ Офелия никога да не заподозре, че се е отклонила от маршрута, за който се бяха разбрали.

Или поне така се оправдаваше пред себе си, във всеки случай.

В действителност се бавеше, за да печели време. Знаеше, че навярно е грешка да възлага толкова много надежди на един непознат, който дори не подозираше за съществуването ѝ. Или че би трябвало да изчака ясен знак, преди да проваля всички внимателно съставени планове на сестра си.

Именно на закуска преди няколко дни в сладкарницата за пръв път осъзна, че враните се държат странно. Една от малките проклетници я беше наблюдавала от цъфтящ розов олеандър, докато отпиваше горещ шоколад отвън пред сладкарницата и прелистваше книга гримоар² от колекцията на Офелия, която беше пъхнала в куфара си. Беше отвърнала на погледа на птицата и в погледа на враната имаше нещо твърде прозорливо. Нещо неестествено. Но мисълта, че може да е *свръхестествено*, изобщо не ѝ беше минала през ума.

Нито пък перспективата пернатите зверове да се превърнат в истински злокобни поличби.

На следващия ден обаче към първата врана се присъедини друга. Двете си разменяха пронизителни крясъци, докато тя вървеше към пазара за антики на Порта Портезе и отново – докато вървеше към градската къща, която Офелия беше наела за времето на пътуването. Именно онази вечер двойката се беше превърнала в трио, потропващо с клюнове по прозореца на спалнята ѝ до късно през вечерските часове.

Но макар да беше ясно, че в птиците има нещо *нередно*, Женевив още не беше готова да се изправи пред подозрението си за причината да я преследват. Едва след посещението си в Колизеума, където трябваше да е неразличимо лице сред море от еднакво клиширани туристи, стана невъзможно да пренебрегва враните.

Беше се облякла за деня колкото може по-безцветно и непривлекателно, като се надяваше, че това би могло да смекчи нежеланото внимание на птиците. Роклята ѝ беше

² Гримоар е книга, съдържаща инструкции по магия, заклинания, призоваване на духове и други окултни практики. Терминът произлиза от старофр. – *grammaire*, с първоначално значение „граматика“ или „учебник“, но с времето започва да се използва за ръкописи, описващи мистични знания. – Б. р.

от светлочервен шифон, подгъвът и ръкавите – с възхитителни дипли, а свободно пуснатите ѝ златистокафяви къдрици бяха вдигнати в прост шиньон³ на темето. Не си направи труда да слага ръкавици или каквито и да е бижута – подобно на нея, птиците от семейство Гарванови обичаха лъскавите неща твърде много.

Старанието ѝ беше възнаградено, когато разходката ѝ до древния амфитеатър премина без особени събития. Продължи да се разхожда с равномерни крачки, докато се отдалечаваше все повече и повече от градското имение, без да зърне и едно от пернатите чудовища. Нищо не я обезпокои и докато следваше един гид из внушителната забележителност.

Едва когато слънцето се спусна под хоризонта, превръщайки всичко от топло златисто в студено сребърно, и тя излезе отново навън с останалите от туристическата си група, се разнесе и граченето на ятото. По всички покриви и улични лампи бяха накацали врани и видът на сто втреничени погледа, вперени в лицето ѝ наред шумната тълпа, вероятно никога нямаше да избледнее от спомените ѝ. Нито пък ехото на изгарящото усещане в дробовете ѝ, докато тичаше през калдъръмените улици на Рим, а птиците я преследваха в лудешка врява от пронизителни крясъци и криле.

Враните никога не ѝ причиняваха нищо лошо, никога не оставяха и драскотина по кожата ѝ, когато се спускаха неудобно близо и караха тълпите около нея да запищят от ужас. Не разместваха дори един косъм по главата ѝ. Само създаваха неизбежното чувство, че я карат да бърза.

Беше се надявала на знак и със сигурност го беше получила.

³ Шиньон (от фр. *chignon* – врат, тил) е вид прическа или изкуствено допълнение от коса, което се оформя най-често на тила, събирайки косата в кок. – Б. р.

– Ще си тръгна! – изкрещя на птиците. – Просто ми трябва още малко време!

Тогава те *наистина* дойдоха твърде близо до нея – крилете им докосваха косата ѝ, гърба, полите ѝ, – докато я бутаха към градското имение все по-бързо и по-бързо.

Тя изтича по пътеката до входната врата, пръстите ѝ неумело заопипваха за позлатения ключ в джоба на пелерината, докато птиците се спускаха из въздуха и започнаха да кацат по первазите на прозорците и балкона горе. Тя пхна грубо ключа в ключалката и се ослуша за часовника, преди да се пхне вътре и да се извърти към стълбите.

Просто трябваше да помоля за знак – упрекна се мислено тя. – *Сега вече не мога да отлагам.*

Като разтвори широко двойните врати към основния апартамент, тя завлече един куфар върху леглото. Присви се от ужас, когато трескаво потракване на клюнове отекна по прозорците на далечната стена. Птичи нокти застъргаха по стъклото и из въздуха се разнесе остър звук, от който на човек можеше да му настръхне косата, когато по стъклата запърхаха черни като мастило пера.

Докато мяташе върху леглото рокли, поли и бельо, тя промърмори: „Някъде тук е“.

Когато най-накрая стигна дъното на куфара и измъкна предмета, който търсеше, кълването утихна.

Беше черен плик за писма, с гравирано сложно филигранно изображение, усуканите фигури – покрити с проблясващо сребро. Съответстващият восъчен печат представляваше изображение на трънлив клон, украсен с дивирози и горски плодове, с голяма буква „С“, отпечатана в центъра. Вътре имаше лист пергамент, гладък като кадифе, по-луксозен от всяка хартия, която беше докосвала, а думите, изписани с елегантен почерк отгоре, бяха с наситено сапфирено-синьо мастило.

Женевив извади писмото от вече разкъсания плик и го разгъна, а на раменете ѝ се настани тежко чувство. Кръвта ѝ започна да се сгорещява, докато го четеше отново.

От писалището на имението „Енчантра“

Скъпа Теси,

Най-искрени извинения, че толкова се забавих да ти отговоря. Ситуацията със семейството ми се усложняваше все повече през годините и се боя, че загубих представа за времето. Няма да те отегчавам твърде много с подробностите.

Знам, че има много неща, които трябва да обсъдим, дори отвъд темата на писмото ти, и затова настоявам двамата да го направим лично.

Трябва да изкажа най-пламенното си съжаление, че оставихме нещата така и че не можах да се свържа с теб досега, но много бих искал да поправам грешките си.

Прилагам малък подарък за пътните ти разноски. Моля те, не го приемай като милостиня, понеже знам каква си, а по-скоро, че имам толкова много, та нито аз, нито близките ми знаем какво да правим с него, и това е най-малкото, което мога да предложа, за да подновя познанството ни. Знам, че пролетното равноденствие наближава, но настоявам да ни посетиш преди навечерието му, тъй като ще имам малка почивка от задълженията си към Нокс. Всъщност настоявам да ни посетиш. Пък и демонският плод ще е свършено узрял.

До много скоро.

*Твоят стар приятел,
Барингтън Силвър*

Когато бе отворила писмото за пръв път у дома, беше забелязала, че мастилото на някои от думите се бе разтекло съвсем леко, което правеше части от определени думи да изглеждат по-удебелени от другите. Разкри сред редовете твърде позната форма.